

betragede sit Liv som det virkeliggjorte Eventyr om den fattige Dreng og Lykkens Fe. Paa sit Neger-Tysk fortalte han Historien om, hvordan han allerede som en niaars Knægt havde gjort sit første Kup ved at samle tiloversblevne Høvlspaaner paa Byggepladserne og bagefter sælge dem til Madammerne i Borgergade, hvor hans Forældre boede. Og nu sad „der kleine Schweinigel“ her i sit eget Slot og havde et Navn, der var kendt af hvert Barn i Landet.

Pludselig stoppede han op midt i en Sætning og sad nogen Tid med sammenbidte Tænder og gned sig over det ene Ben, mens han sagte klagede sig.

Frk. Constance var sprunget op.

„Er du syg, Far?“

Hendes Udbrud kaldte Søsteren og den gamle Tante til fra Dagligstuen ved Siden af. Ogsaa Friherren havde rejst sig. Hr. Søholm var nu ganske hvid i Ansigtet og vaandede sig ynkeligt.

„Bring mig i Seng! . . . Hurtigt! Kald paa Rasmussen!“

Med Støtte af Husets Tjener og ledsaget af Svigersønnen blev han ført op ad Trappen til Soveværelserne. Undervejs stønnede han højt, og pludselig genlød Huset af dyriske Smertensbrøl.

Der blev straks tændt op under en Vogn for at skaffe Hjælp, og da Jerve var den nærmeste By, hvor der boede en Læge, blev det Doktor Gaardbo, man hentede.

Mens der ventedes paa ham, sad de opskræmte Damer inde i Dagligstuens grelle elektriske Lys og rystede af Kulde og Uhygge. Den gamle Frøken Søholm havde indhyllet sig i et stort Sjal. Med spidsede Øren lyttede hun til Broderens ganske ubeher-skede Jammerhyl, der stadig lød ned gennem Trappen. Døren fra Sovekammeret deroppe stod paa hans udtrykkelige Forlangende aaben ud til Gangen. Han vilde, at alle i Huset skulde høre, hvad han led.

Friherre v. Biebermarck kom ned fra Patienten og blev modtaget med bekymrede Forespørgsler. Han bad Damerne om endelig ikke at lade sig ængste. Det var rimeligvis det fugtige Efteraarsvejr i Forening med Kulden i Stuerne, der havde fremkaldt